

beszélve. De ami a legfontosabb: a könyvnek sikerült a vezető politikusok érdeklődését is felkeltenie. Csak úgy kiragadunk néhány nevet azok közül, akik a könyvet elolvasták és véleményüket, megjegyzésüket írásban közölték a szerzővel: Alberto de Stefani, volt olasz miniszter, Polverillo, az olasz sajtóiroda főnöke, Jacopo Tivaroni, a genovai, Gustavo Del Vecchio, Federico Flora a bolognai egyetemek tanárai, Luigi Federzoni, a szenátus elnöke, Azzolini, a Nemzeti Bank kormányzója, Emilio Bordero, a képviselőház elnöke, a legfelsőbb Bíróság vezetője, stb.; francia részről: Millebrand köztársasági elnök, André Tardieu, André Berthou, Franklin Bouillon; angol részről a nálunk is jól ismert William Goode, Lloyd Georges, Baldwin, Lord Parmoor, Kynes; a német közül Curtius és a politikai élet számos tagja; belgák: Hymens külügyminiszter, Renkin miniszterelnök, a Nemzeti Bank kormányzója.

Igen sok válasz érkezett Csehszlovákiából, maga a cseh-szlovák köztársaság elnöke, a külügyminiszter, a miniszterelnök is reagáltak a munkára. Öröndetesnek tarthatjuk, hogy a Budapesten székelő követek majdnem mindegyike kért a könyvből...

Öröndetes, hogy a magyar igazság hovatovább az egész világ érdeklődésének központjába kerül, beszélnek rólunk, immár tudják, hogy vagyunk és beismerik, hogy problémáinkat meg kell oldani.

(Budapest.)

Remedelli Pál.

A filléres gyorsvonatok. Minden ország panaszkodik, hogy a gazdasági élet pang, hogy a kereskedők alig árusítanak annyit, amennyi az üzletfentartási költségük, a vonatok bevételei állandóan csökkennek és az adók alig folynak be. Amint azonban a vasutak filléres gyorsokat indítanak, vad túlekedés indul meg a jegyekért és mindig akad sok száz ember, akik felhasználják az alkalmat és utaznak. Mit bizonyít ez? Mindenekelőtt azt, hogy nem az ember kedve, kedélye roppant össze, csak a lehetőségek hiányoznak, hogy az ember úgy éljen, ahogy szeretne. Négy pengő mindenki tud áldozni, tehát ha négy pengőért el lehet menni Szegedről Budapestre, vagy viszont, a vonatok megtelnek. De egyébként hol vagyunk már ezektől a helyi filléres vonatoktól?! Hiszen — helyesen — ilyen filléres vonatok mennek Kolozsvárra, Nagyváradra, Bécsbe, sőt újabban Abbáziába is és ezek a vonatok is mind megtelnek. A bécsi kereskedők boldogok, ha jön a magyar filléres, mert élénkséget hoznak, az üzletek késő estig nyitva maradnak és a kereskedők meg tudják keresni, amibe a rezi kerül. És ép így van ez Budapesten, ha a bécsiek vonata jön, vagy ha a kolozsváriak, nagyváradiak adják vissza a látogatást. Erdemes ezen egy kissé elgondolkozni. Ime, csak egy kis előzékenység kell, egy kis józanság, már helyre van állítva a forgalom, — mindenütt. Kolombus tojása. A vasutaknak le kell mondaniok arról a bevételről, — ami úgy nincs. Ez pénzükbe sem kerül, hiszen ötszázszor 4 pengő sokkal jobban kifizeti a vasút költségeit, mint a húsz pengő, amelyet csupán 10—12 ember fizet meg. Jobban jár a vasút, vagy legalább is nem rosszabbul. De mennyit nyer a gazdasági élet: a kereskedők, iparosok, vendéglők, kávéházak, ahova ez az ötszáz ember megérkezik... Nem volna érdekes levonni a végső konkluziót és minden vasutat filléres vonattá alakítani? Hadd utazzék, akinek kedve van, — mindenki jól jár vele.